

GRANICZENIE (3) *sb n*

a oraz pierwsze e jasne, końcowe e pochylone.

sg *N* graniczenie (2); -é (1), -(e) (1). ◇ *G* graniczeniã (1). ◇ *D* graniczeniu (1). ◇ *L* graniczeniu (4).

Sł stp, *Cn notuje*, *Linde bez cytatu s.v. graniczyć*.

1. *Określanie, oznaczanie, wytyczanie granic; limitatio BartBydg, JanStat; scopelismus, terminorum designatio Cn (7) : BartBydg 82; y owasem dawał znacz yżecziewi miely bicz na tim granyczeniv LibLeg 11/20v; PODKOMORZY. Ten ma moc grániczenia SarnStat 233; tedy przeciwko tákowym fąd będzie poftępował/ ták ziemfki iáko vrząd Podkomorzki/ nic niebacząc ná to/ iż lát nie máią/ ku którému grániczeniu fąd y vrząd Podkomorzki będzie poftępował. SarnStat 474; Przedtym iedno dwa Dignitarze przy Podkomorzym ná grániczeniu byli dawáni. SarnStat 839, 840, 1179.*

2. *Sąsiadowanie (1) :*

Wyrażenie: »społu graniczenie« (1): Collimitatus – Społu graniczenieę. Calep 215a.

Cf GRANICA, GRANICZYĆ